SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR DEN DANSKE MISSION AF
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SYVOGFIRSINDSTYVENDE AARGANG

Stor Lærdom ved Læsning og ved Tro

KØBENHAVN
UDGIVET OG FORLAGT AF MARK B. GARFF
PRIORVEJ 12 KØBENHAVN
Tryk: Olaf Mortensen
1938

INDHOLD

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

MENNESKEHEDEN VENTER!

1. JANUAR 1938 NUMMER 1
87. AARGANG PRIS 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1850.

Nr. 1. | 1. Januar 1937 | 87 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —

Vore Sanges Historie
Hilsen fra Øverstepræsident Skab.
Danmarks Missionshistorie.

Mark B. Garff,
Redaktør

Grant L. Rasmussen.
Orson B. West,
Medredaktører

Adresse:
Priorvej 12. København F.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Tilgivelsens Problem

af Præsident Joseph J. Cannon.

Den nuværende Generation har været Vidne til store religiøse Forandringer. I det fjerne Østen er Kinas Diktator Chiang Kai Shek, en af vor Tids fremragende Mænd, ikke længer Hedning, der tilbeder Afguder og Forfædre, men har modtaget Kristendommen. Afdøde Sun Yat Sen, Grundlæggeren af den kinesiske Republik og dens første Præsident var ogsaa kristen. Det store Rusland var for kun et Kvart Aarhundrede siden et Land af Pilgrimme, Præster og Ikoner, men Kirker og deres Tilhængere er næsten forsvundet.

I Tyskland, hvor den totalitære Idé kæmper sig frem, er der ved at opstaa en Bevægelse, som muligvis vil resultere i en national Kirke efter nazistisk Mønster med germansk Mytologi som en Del af dens Indhold.

Spanien, der sammen med Syd-Irland ansaas for Katholicismens faste Borg, brænder Kirker og fordriver Præsterne.

De, der læser denne Artikel, har ogsaa lagt Mærke til Væksten af en i vore Dage almindeligt forekommende Tendens, der gaar ud paa at føle mindre Afhængighed af Gud, at vise mindre Lydighed overfor Forhold og Ceremonier, mindre at søge Tilgivelse for begaaede Synder. Vi er os den aftagende Betydning af Ordet Synd bevidst. Blandt nogle er den endog næsten glemt.

Vi hører meget om Forbrydelser, om usocial Adfærd, om Uærlighed, Uretfærdighed, uetisk Opførsel, Ord, der symboliserer uønskede Tilstande hos vore Medmennesker. Men Grækerne og Romerne fyldte deres Litteratur med Ordet Ugudelighed, som sindbilledligt fremstiller et uønskværdigt Forhold til Gud.

De husker ogsaa, at de hebræiske Profeter lærte Folket til at betragte hver Handling under Hensyn til Jehovas Billigelse eller Mishag. Hele Lovens indviklede Ceremoni var utvivlsomt aabenbaret for at faa Israelitterne til at føle Guds Nærhed i Dagliglivets Forhold. Truslen om hans Vrede var for dem — med Baggrunden for deres Trældom og Barbarisme — en konstant Mindelse om, at deres Liv ikke alene vedrørte Medlemmerne af de forskellige Stammer, men ogsaa deres Skaber.

Jesus lærte mere intenst end nogen før og efter ham, at Gud glæder sig eller sørger over sine Børns Færd og har inderlig Interesse for deres Velfærd. Der vil end ikke gaa

et Hovedhaar tabt, lærte Nazaræeren, uden Guds Vidende. Han sagde endvidere, at der er mere Glæde i Himlen over en Synder end over nioghalvfems retfærdige.

Maaske er der ved at opstaa en ny Holdning overfor dette i Verden. Under de eksisterende sørgelige Tingenes Tilstand er et stort Ønske opkommet i de Menneskers Hjerter, som elsker Retfærdigheden, at en Fornyelse af den gamle Kærlighed til Religion kunde vinde Menneskets Hjerte.

Før i Tiden var Menneskene mere end nu besværet af deres Synder. De læste Skriften, gik i Kirke, gjorde aandelige Ting til Genstand for almindelig Samtale og Bøn en Del af deres daglige Liv.

Vi burde i Sandhed være interesseret i, hvorledes vort Forhold er til Himlen. Hvorfor? For en Ting, fordi Døden er en Kendsgerning, og baade Tro og Sandsynlighed lærer os, at Døden ikke er Enden.

Næsten alle tror paa Udødeligheden. Kun et Faatal af Menneskene benægter dens Eksistens. Det forfærdelige er, at saa mange, der tror derpaa, ikke gør sig nogen alvorlig Anstrengelse for at forberede sig. Formaalet med denne Artikel er at faa Læserne til alvorligt at tage en saadan Forberedelse under Overvejelse.

Mormonismens Budskab, ja i Virkeligheden alle Kirkers Budskab er, at vi her paa Jorden kan opnaa en saadan aandelig Tilstand og udføre saadanne Gerninger, der vil være af afgørende Betydning for vor fremtidige Stilling i Evigheden. Hvis det er Tilfældet, er Forsømmelse og Udsættelse taabelig. I Sammenligning dermed er den Mand, som ikke har Held med sig til at høste Afgrøden kun en lille Synder. Hvad er da Forberedelsen? Lad mig sige direkte, at den synes at have som en central Idé Opnaaelsen af Tilgivelse for begaaede Synder og Overtrædelser.

Maaske vilde De sige at gøre sig rede til at opnaa en Plads i Himmelen gøres bedst ved at være moralsk og ærlig, god mod sin Næste, venlig overfor de ulykkeligt stillede.

Ingen kan nægte, at uden saadan Retfærdighed vilde Himmelens Porte ikke aabne sig. Men alle disse Egenskaber har været lært og holdt i Ære af store Mænd og Kvinder, som ikke kendte noget til Kristus. Det er gennem ham, at Tilgivelse kommer.

Men jeg er mange Gange blevet stillet overfor dette Spørgsmaal: »Hvad Brug har vi i Grunden for Tilgivelse? Hvis et Menneske holder op med at gøre forkert og kæmper mandigt og tappert mod Fristelserne, hvis han gør meget mere godt end ondt, kan Gud da være vred paa ham?

Lad os forudsætte, at han er utilfreds med det, du har gjort forkert, saa vil han dog være tilfreds, naar du ordner Sagen. Er det ikke nok?«

Nej, det er ikke nok. Det er altsammen nødvendigt; vi maa afstaa fra det onde, begaaede Fejl maa rettes, vi maa gøre det gode, men hvis vi bereder os for et fremtidigt Liv, maa vi gøre mere. Vi maa have Guds Tilgivelse, hvis vi ønsker at komme ind i hans Himmel.

Og hvad mener vi med Himmelen? Himmelen er den store Skabers Residens, Centret for de opbyggende og dominerende Kræfter, som styrer Verden. Det er Stedet, hvor de bor, der har opnaaet den største Kundskab, den bedste Selvkontrol, den dybeste Forstaaelse, den rigeste Intelligens, den højeste Dyd. Dette Riges Herlighed er Intelligens. Det er ikke noget ubetydeligt Maal at søge Guds Rige.

Hvis De kan fatte at være paa et saadant Sted, at faa Del i dette Steds Glæde, kunde De da tænke Dem, at De vilde blive en passende Beboer dér, hvis De ikke havde Deres Forhold til Deres Fader og Deres Gud i Orden? Enten Deres Synder var mange eller faa, kunde der blive fuldstændig Harmoni i disse Omgivelser, medmindre De havde søgt og opnaaet Tilgivelse?

Himmelen er naturligvis ikke det eneste Sted for dødelige Sjæle. Den ærlige og moralske, den gode Næste, den Person, som gør mere godt end ondt, den hvis bedre Natur har triumferet over det onde, alle disse har muligvis ikke annammet Jesu Kristi Evangelium, men de vil alle møde Retfærdigheden. Ja, en Grad af Lykke vil blive deres, selv om de maaske ikke med Iver har stræbt fremad for at opnaa den aandelige Højde, som bringer Mennesket ind i Guds Nærværelses Herlighed.

I vor Tid er Folks Begreber blevet omtaagede med Hensyn til Grundlaget for Syndernes Tilgivelse, om hvordan Kristus blev vor Frelser. De, der tilhører kristne Kirker, føler Skønheden i hans ophøjede Lærdomme og forbinder hans Død med Menneskeslægtens Opstandelse. Men nogle forstaar ikke, hvad han havde at gøre med vore personlige Synder.

Forholdet mellem hans Død og vor Tilgivelse er i Virkeligheden meget intimt. Havde han nægtet at tømme den bitre Kalk og lide Døden, vilde han ikke være blevet vor Frelser og Forløser. Hans eget Liv var uden Synd, og hans Fader lod ham gennemgaa Dødskampen, Dommen og Korsfæstelsen som et Vederlag for alle de Lidelser, som Mennesker vilde komme ud for paa Grund af deres egne onde Gerninger. Men kun de Mennesker, som omvender sig og

med Tro adlyder hans Lærdomme, faar Lov til at antage Kristi guddommelige Naade og bliver tilgivet.

I den store Forsoning var det som om en god Søn, der fandt sin yngre Broder nedtrykt af en taabelig Gæld, havde tilbudt deres Fader at betale den af sine egne Midler, og Faderen havde modtaget Venligheden under Forudsætning af, at Drengen omvendte sig. Vi burde aldrig glemme, at han led Døden for vore Synder og Overtrædelser. Vi maa stadig erindre med den elskede Johannes, at hvis vi vandrer i Lyset, renser Jesu Kristi Blod os for al Synd. Og i denne Tid og Slægt er denne smukke Lære yderligere blevet gjort tydelig. I det 27. Kapitel af Pagtens Bog erklærede Jesus selv til Profeten Joseph Smith, at »det er lige meget, hvad I spiser eller hvad I drikker, naar I nyder Nadverens Sakramente, dersom eders eneste Øjemed er at gøre det til min Ære og ihukomme for Faderen mit Legeme, som blev hengivet for eder og mit Blod, der blev udgydt til eders Synders Forladelse.«

Dette kan ikke være tydeligere. Jesu Blod blev udgydt til vore Synders Forladelse. Vi kan ikke udslette dem ved Arbejde som en Mand soner sin Lovovertrædelse ved at udstaa sin Straf. Hvis vi opfylder visse nærmere og sjælsprøvende Betingelser, bliver vi tilgivet ved vor Frelsers Naade, som led for vor Skyld.

Hvad er disse nærmere Betingelser?

Vi maa have absolut Villighed til at adlyde den guddommelige Lov. Alt hvad der arbejder imod den maa opgives. Vi maa have Tro paa, at Gud er vor Fader, at Jesus er vor Frelser, og at den Helligaand er et Sandhedsvidne, der følsomt oplyser os og blidt overtaler os til at være retfærdige. Hvis vi har gjort noget forkert, maa vi angre det og gøre det ret igen med den, det er gaaet ud over og søge at undgaa at gøre forkert i Fremtiden. Vi maa være villige til at arbejde og lide.

Saa maa vi for at følge den gamle Skik fra det nye Testamente og atter aabenbaret til Profeten Joseph Smith og hans Medarbejder Oliver Cowdery døbes af en Mand, der er i Besiddelse af Guds sande Præstedømme, og i den skønne og symbolske Handling kommer Tilgivelsens vidunderlige Gave. Vore Overtrædelser bliver saa at sige vasket bort og vore Sjæle rensede og beredte til at modtage Trøsteren, den sande Leder, den Helligaand.

Det var den Plan og Maade, som blev lært af Johannes den Døber, af Frelseren selv, af Peter paa Pinsefestens Dag, af Ananias, som blev sendt af Herren til Paulus og senere af Paulus selv. Det er naturligvis ogsaa den Plan, der blev aabenbaret til Joseph Smith, da Evangeliet blev

gengivet for et Aarhundrede siden og Præstedømmet atter givet fra Himmelen.

Naar man engang er blevet døbt, naar man engang har modtaget og adlydt Daabens Princip, hvad vil da vor fremtidige aandelige Tilstand blive? Vor svage menneskelige Natur vil uden Tvivl synde igen, men hvis vi praktiserer Tro, hvis vi oprigtigt stræber efter at blive bedre og omvende os, kan vi muligvis fortsætte til vore Dages Ende, idet vi stadig modtager Tilgivelse fra Gang til Gang gennem Bøn, ved at berede vort Sind til Nadveren, ved mandigt at kæmpe mod Verden, Kødet og det onde.

Gud vil vide, om vi bliver tilgivet. Undertiden vil han gøre det kendt for os, men han vil muligvis ogsaa for en Tid lade os forblive i Uvished for vor egen Sjæls Skyld. Vi kan føle det ved den Varme, der udstraaler fra den Helligaands Nærværelse, fordi jo nærmere vi kommer den dejlige Tilgivelsens Tilstand, jo mere vil den blide Trøster manifestere sig for os.

Maa jeg appellere til alle, der læser dette, om at søge og opnaa Tilgivelse for Synder af vor kærlige Fader, vor retfærdige og lovlydige Gud. Jeg forsikrer jer, at jeg har set Glæden, som kommer deraf, og jeg har ogsaa følt den. Det er en sikker Grundvold for aandelig Styrke. Til de unge, lad mig sige, det er lettere at undgaa Synd end omvende sig fra den. Det er lettere at sige Nej til en Cigaret end at overvinde Rygevanen. Vær maadeholden, vær ærlig, vær ren. Ophob ikke en Byrde af Synd. Søg at bevare jeres Sjæls Uberørthed.

Gennem Evangeliets Gengivelse ved Besøg af himmelske Væsener til Jorden er de Sidste Dages Hellige i Besiddelse af disse store Gaver af frelsende Kraft, af denne guddommelige Naade, af denne effektive præstelige Myndighed. Lad os tro og omvende os og søge at faa alle Mennesker til at slutte sig til os for at opnaa Himmelens Tilgivelse og derefter leve et rigt aandeligt Liv under den Helligaands rolige Vejledning.

Tiende og Visdomsordet

af Ældste Ezra L. Marler.

»Hvorfor taler Kirkens Ledere evig og altid om Tiende og Visdomsordet?« spørger ofte nogle, som synes irriterede af det indtrængende Raad om disse Ting.

Hvad er der særligt ved disse to af Kirkens Krav, der

faar dem til at indtage saa fremtrændende en Plads? Fra den store Fortegnelse over de evangeliske Lærdomme — de ti Bud, Bjergprædikenen, Trosartiklerne og andre — hvorfor lægges der tilsyneladende saa stor Vægt paa disse to Principper? Er de af større Betydning end moralsk Renhed? Nej. I Kirken anses Overtrædelse af det sjette Bud for en alvorlig Synd, kun overgaaet af Udgydelsen af Blod, og dens Medlemmer belæres om, at det er bedre at miste Livet end miste deres Dyd.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige styres og ledes af en, som ser Enden fra Begyndelsen, og som Følge deraf advarer Gud sit Folk imod de Ting, der skal komme. Livet, som skiftevis bringer Mennesket Lykke og Sorg, er i Tidernes Morgen blevet fremlagt af ham, som kender Fremtiden. Idet han har set vor Tid og de Dage, der endnu ligger for os, udsendte han en Advarsel for mere end Hundrede Aar siden, at hans Folk kunde være beredt.

Tiende og Visdomsordet er økonomiske Principper, der tager Sigte paa finansiel Uafhængighed og timelig Solidaritet for Kirken og dens Medlemmer. Tiderne nu og i Fremtiden er og vil blive af en saadan Beskaffenhed, at de vil gøre Krav paa enhver Støtteforanstaltning. Denne Kirke maa vokse og udbredes overalt for den menneskelige Races Frelse. Den maa uddanne sin Ungdom, opretholde sin store Missionærvirksomhed, der er uden Sidestykke, bygge Kirker til vore Gudstjenester, rejse Templer for de hellige, evangeliske Ordinancer og paa anden Maade tjene hans Formaal, som organiserede den. For at fuldføre dette kræves der Penge. Det vilde være en meget let Sag for den Almægtige egenmægtigt at bringe ind i sin Kirke Landets overflødige Rigdomme, men det vilde ikke være i Harmoni med hans Plan om Livet her paa Jorden. I det store Arbejde at frelse Sjæle har Gud taget Mennesket med som sin Hjælper. Hvilken vidunderlig Tanke, at Mennesket kan arbejde som Herrens Medhjælp! — Naar vi erkender det, hvem er da han, der er saa træg og slap, at han ikke vil frydes af Glæde ved at gøre sin Del.

Der er en Dybde af Betydning i Frelserens Ord: »Det er saligere at give end at modtage«. Til den rige unge Mand, der var ivrig efter at opnaa evige Velsignelser, sagde han: »Hvis du vil være fuldkommen, gaa og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, saa skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig.« Betalingen af Tiende er kun Tilbagebetalingen til Herren af en Tiendedel af det, han giver os. Lad det være meget eller lidt, Tiendedelen er alt, hvad der kræves, og ham, der er ærlig med sin Tiende, har Herren lovet rigelige Velsignelser til Gengæld. Det

er Anbringelsen af en Tiendedel af vor Indkomst i aandelige Værdier, som de ni Tiendedele bruges til vort timelige Velfærd.

Baade Bibelen og Mormons Bog fortæller os om de overmaade lykkelige Forhold blandt de Mennesker, som levede under den højere sociale Orden, hvori alle deres verdslige Ejendele blev viet det fælles Bedste. I ca. Hundrede Aar har Herren prøvet paa at befri os for Egoisme og Begærlighed og plante i os den Kærlighedens og Troens Aand, der vilde gøre os skikket til det højere Liv. For at opfylde dette Maal gav han os Loven om Tiende og Fasteoffer; og nu har vi Kirkens Sikkerhedsplan. Disse maa i Tidens Fylde overgaa til en højere Orden, og de som er opvokset deri, vil finde Overgangen let. Den guddommelige Plan med Hensyn til Livet kender ikke til Tvang. Ingen tvinges til at betale Tiende og Fasteoffer; ej heller paatvinges de trofastes Velsignelser den, som ikke vil leve for dem.

Naar vi ser, hvor langt Verden er kommet i Brugen af Tobak og Spiritus — rene Børn, Drenge og Piger og Kvinder saavel som Mænd indsuger Gift gennem Cigaretter; og nu drikker baade Kvinder og unge Piger Spiritus, et Drikkeri, som man før kun saa blandt Mænd — kan vi sandelig se Herrens Visdom i at advare Folket mod at nyde den Slags.

Hvad Skade er der i et enkelt Glas Øl, en Cigaret, en Kop Te eller Kaffe? For det verdslige Menneske maaske kun lidt. For ham ligger Faren i den Vane, som følger, og der har ikke eksisteret noget Menneske, som har skabt én daarlig Vane, der afslog at begaa den første Overtrædelse. Men for den Sidste Dages Hellige stiller Sagen sig anderledes. Naar han tager Del i disse Ting, er han klar over, at han bryder Guds Orden og Vilje. Ved at gøre det, viser han sig utro mod de Pagter, han har gjort, utro mod den Kirke og det Folk, han tilhører, og usand overfor Gud. Hans Karakter svækkes, og han mister sin Selvrespekt.

Man maa være i Besiddelse af en mærkelig Tankegang og en underlig Samvittighed, naar man vedblivende foragter Herrens Raad og Vejledning og dog forventer at deltage i Kirkens Arbejde og Velsignelser. Det kan ikke lade sig gøre ret længe. Den, der fortsætter dermed, vil til sidst udelukke sig selv fra den aandelige Krafts Straaler, som skulde varme Sjælen.

Kunde vi forvente at faa Del i Guds Rige og ikke bidrage noget der til? I Tiende og Fasteoffer har vi Lejlighed til at gøre vor Indsats og føle Uafhængighedens vidunderlige Glæde. Kunde vi forvente at tage med os ind i Guds Rige Legemer, som er blevet svækkede og nedbrudte ved vor

egen Ulydighed og Taabelighed? Hvad Ret har Mennesket til at ødelægge det, som han har faaet som en Guds Gave; eller misbruge det ved Nydelsen af Ting, som kun er beregnet paa at krydse den Almægtiges Planer?

Det er derfor ikke saa underligt, at efter et Hundrede Aars Lærdom og Forkyndelse, at vor Profet og Præsident nu skulde sige, Tiden er kommet for dem, som leder Herrens Folk til at efterkomme hans Raad i disse Ting eller trække sig tilbage fra deres Stillinger, hvor deres Eksempel ikke vil have nogen demoraliserende Indflydelse.

Evangeliets Velsignelser

af afdøde Præsident Joseph F. Smith.

Der er Velsignelser, der hører til Jesu Kristi Evangelium og det næste Liv, som ikke kan opnaas gennem personlig Indflydelse eller for Penge, og som intet Menneske kan erholde ved egen Intelligens og Visdom undtagen ved Overholdelse af visse Ordinancer, Love og Bud, som er blevet givet.

Og efter min Mening er det saare godt for Sidste Dages Hellige fortsat at erindre, at Evangeliets uvurderlige Velsignelser er blevet givet dem paa Grund af deres Tro, at Syndernes Forladelse er opnaaet ved Daab og Omvendelse, og at det kun er ved stadig at være trofaste, at de kan opnaa de Gaver og Velsignelser, som hører ind under evigt Liv. Der er imidlertid mange Velsignelser, som er fælles for den menneskelige Familie, som alle nyder godt af uden Hensyn til deres moralske Stilling eller religiøse Overbevisning.

Gud har givet alle Mennesker deres Handlefrihed og har givet os Privilegiet at tjene ham eller ikke, at gøre det, der er rigtigt eller det, der er forkert, og dette Privilegium gives alle Mennesker uanset deres Tro, Farve eller Stilling i det hele taget. De rige har denne Handlefrihed, de fattige har den, og intet Menneske forbeholdes af nogen Guds Kraft at udøve denne Handlefrihed i fuldeste Grad.

Denne Frihed gives alle. Det er en Velsignelse, som Gud har skænket Verden og alle sine Børn i lige Grad. Men han vil holde os ansvarlig for den Maade, hvorpaa vi bruger denne Handlefrihed, og som det blev sagt om Kain vil det ogsaa blive sagt om os: »Er det ikke saa, at dersom du gør godt, da er du behagelig, og dersom du ikke gør godt, da ligger Synden for Døren.« (1. Mosebog 4 : 7.)

Der er imidlertid visse Velsignelser, som Gud kun skæn-

ker Menneskenes Børn paa Betingelse af retfærdig Udøvelse af denne Frihed. For Eksempel, intet Menneske kan opnaa Syndsforladelse uden gennem Omvendelse og Daab af en, der har den fornødne Myndighed. Hvis vi ønsker at være foruden Synd, fri for dens Virkninger og dens Kraft, maa vi adlyde den Lov, som Gud har aabenbaret, ellers kan vi aldrig opnaa Syndernes Forladelse.

Derfor, naar Gud har givet alle Mennesker uanset deres Forhold denne Handlefrihed at vælge godt eller ondt, har han ikke og vil ikke skænke Menneskene Syndsforladelse uden ved at adlyde denne Lov. Derfor, hele Verden ligger i Synd og er under Fordømmelse eftersom Lys er kommet ind i Verden, og Menneskene vil ikke indordne sig i det rette Forhold til Herren. Og denne Fordømmelse hviler med tifold Styrke paa alle, som har vist Lydighed til denne Lov og har faaet Syndsforladelse, men har begyndt paa deres syndige Bane igen og har glemt eller ikke overholdt de Pagter, de gjorde i Daabens Vande.

Alle Mennesker er velsignet med deres Legemes Styrke, med Brugen af deres Aandsevner og med Ret til at bruge de Talenter, som de er begavede med paa en Maade, der synes at være den rette for dem uden Hensyn til Religion. Men Gud ønsker ikke, at den Helligaands Gave skal gives nogen Mand eller Kvinde undtagen ved Efterlevelse af Guds Love. Derfor, intet Menneske kan opnaa Syndsforladelse; intet Menneske kan faa den Helligaands Gave; intet Menneske kan faa Aabenbaringer fra Gud; intet Menneske kan faa Præstedømmet og de dermed forbundne Rettigheder og Velsignelser; intet Menneske kan blive Arving til Guds Rige sammen med Jesus Kristus uden at imødekomme Himmelens Krav.

Det er universale Velsignelser. Det er store og uvurderlige Velsignelser, som henhører til Evangeliet og til Frelsningsplanen, som staar aaben for alle paa visse Betingelser, men som intet Menneske kan nyde Glæden af uden ved at vandre paa den Sti, som fører tilbage til Herren. Og disse Privilegier og Velsignelser kan forskertses og maaske tabes for bestandigt med mindre vi staar faste og urokkelige paa den Bane, som vi skal følge.

Billedet paa Forsiden skyldes
Broder Richard Gregersen, København.

Redaktionelt.

Religionens Nødvendighed for Mennesket.

Dr. Thomas C. Romney, Direktør for Institutet for religiøs Uddannelse i Logan, Utah, siger, at efter hans nyligt foretagne Rejse til Udlandet, som førte ham til 13 forskellige Lande, er han overbevist om, at Verdens største Behov er en Tilbagevenden til barnlig Tro paa den levende Gud og paa Sjælens Udødelighed. Han siger, at han under sin Rejse gennem de forskellige Lande i Europa lagde Mærke til den forfærdelige Mangel paa Tro paa Gud og paa den Tillid mellem de enkelte Mennesker og mellem Nationerne, som er af saa væsentlig Betydning for Verdens Fred og Broderskab. Han siger, at Antagelse af Jesu Lærdomme og et Levned i Overensstemmelse med dem vilde fjerne det eksisterende Had mellem Racer og Nationer, som i Dag truer Verdens Civilisation.

De religiøse Ideers Fremgang og Udvikling har været langsom. Endog før Kristi Tid understregede vise Mænd Nødvendigheden af Anerkendelse af det guddommelige i Menneskenes indbyrdes Forhold. Konfucius, den store kinesiske Filosof fra det sjette Aarhundrede før Kristus anerkendte »Universets Herre« og udstyrede ham (Herren) med Kærlighed til alle Mennesker. Han understregede hele Menneskehedens Lighed, uanset Raceforskelle, og lærte, at hvis et saadant Ideal opretholdtes, vilde Krig ophøre for bestandig.

Man vil erindre, siger Ældste Romney, at da »Himlens Konge« blev detroniseret i Frankrig og erstattet af »Fornuftens Gudinde« blev Paris Gader røde af Blod. Til sidst erklærede Robespierre i sin Desperation, at hvis der ikke var nogen Gud, maatte man opfinde ham for at redde Folks Sjæl fra Ødelæggelse.

Og som det staar til med Nationer og Racer er Forholdet for de enkelte Mennesker, som er uden guddommelig Tro. Mennesket er da i Fare for at blive knust paa Skepticismens lumske Klipper. Den store Russer, Grev Tolstoi, siger: »Der var en Periode i mit Liv, da alting syntes at blive knust, selve Grundlaget for min Overbevisning begyndte at give efter, og jeg følte jeg gik min Undergang i Møde. Der var ingen Indflydelse i mit Liv, der var ingen Gud der.«

Paa denne Tid begyndte Tolstoi at undre sig over, hvorledes han i sine tidligere Aar var kommet til at tro paa en Gud i første Række med det Resultat, at hver Gang Ideen om Gud kom til hans Sind, gik saadan en Følelse af Lykke gennem hele hans Sjæl, at han næppe kunde fatte den. Han drog derfor den Slutning, at en saadan Erfaring ikke efterlod nogen Tvivl med Hensyn til en Guds Eksistens.

Giv Mennesket Tro paa en himmelsk Fader, Tro paa Menneskets Forudtilværelse, Tro paa et Liv efter Døden, hvor Personligheden forbliver, Tro paa en Skabelses Formaal, hvori alle Ting, de forbigangne, nuværende og fremtidige er føjet sammen i en guddommelig og glorrig Hensigt, saa vil der komme i Menneskets Liv — hvor svagt og begrænset det end maatte være — en tilfredsstillet Strøm af uforligneligt Haab og usvækket Tillid. Under saadanne Forhold kan intet Menneske være helt alene eller føle, at det er fortabt. Bevidstheden om Samvirke med den store Skaber vil da blive ligesom Tilstedeværelsen af en mægtig, en trofast og hengiven Ven.

Før denne tilfredsstillende Tilstand kan opnaas, maa Menneskene komme til at tro paa, »at Gud er til, og at han bliver deres Belønner, som søger ham.« (Hebræerbrevet 11 : 6.)

Denne Kendsgerning kan komme ind i Menneskets Hjerte og Liv med videnskabelig Vished, hvis Mænd og Kvinder vil følge den Sti, der er foreskrevet til Sikring af denne Inspiration og Kundskab. Kristus selv sagde: »Dersom nogen vil gøre hans Vilje, skal han erkende, om Læren er fra Gud eller jeg taler af mig selv.« (Johannes 7 : 17.) Læg Mærke til, at dette Løfte ikke gives nogle faa udvalgte, men alle, for der siges, dersom *nogen* vil gøre Faderens Vilje, skal han erkende.

De hellige Bøgers Lys og Inspiration, Profeten Joseph Smiths inspirerende Budskab viser, at Menneskets Liv paa Jorden burde være en Lykkens og Tilfredshedens Epoke, ikke en Slaveriets og Nedværdigelsens Tid, ikke Krig, Mord og Blodsudgydelse. Der staar: »Menneskene er til, for at de kunde nyde Glæde.« (2. Nephi 2 : 25.)

Evangeliet, det Verden mest trænger til, som Ældste Romney taler om, var paa Jorden, blev bortaget fra Jorden, det er blevet gengivet i Overensstemmelse med de fordums Profeters Forudsigelser, og her er det i dets Fylde og Herlighed i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Hvorledes kan den ærlige og oprigtige Undersøger vide, hvilken er Jesu Kristi Kirke? Skriften anviser den Metode, som burde bruges i dette Forhold: »Af deres Frugter skulle I kende dem. Sanker man vel Vindruer af Torne

eller Figener af Tidsler? Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter.« (Matthæus 7 : 16—17.)

Tro og Kærlighed: Tro paa vor Herre Jesus Kristus, elsk din Næste som dig selv — det er nogle af de betydeligste Dele af Jesu Kristi Evangelium. Hvor disse findes i Færd med at bibringe den menneskelige Sjæl Glæde, Lykke og Tilfredshed, der er virkelig Religion. Der er Jesu Kristi Evangelium.

Richard R. Lymann.

Et ejendommeligt Folk

af Apostel Joseph Fielding Smith.

En bemærkelsesværdig Beretning skrevet i fordums Tid, men aabenbaret i disse sidste Dage bekræftende Sandheden i Bibelen er Abrahams Bog. Denne Bog blev skrevet af Abraham, medens han var i Ægypten, og ved Forsynets Styrelse faldt den i Joseph Smiths Hænder i Kirtland i 1835. Ved Guds Gave og Kraft oversatte Joseph Smith den, og den findes nu i Den kostelige Perle.

I denne Bog kastes der nyt Lys over Abrahams Liv og de Pagter, som Herren gjorde med ham og hans Efterkommere, bekræftende, hvad der er skrevet i 1. Mosebog. I Abrahams Beretning bliver vi oplyst om, at Herren aabenbarede for ham Menneskets Forudtilværelse og Kundskab om Raadet i Himlen, hvor Jesus Kristus blev valgt, som fortalt af Peter og Johannes, som Lammet, der var forudbestemt før Verdens Grundvold til at lide Døden for Verdens Synder. Det blev ogsaa kundgjort for Abraham i Følge disse Skrivelser, at Menneskenes Intelligenser eller Aander blev valgt i dette Raad til deres jordiske Mission i Overensstemmelse med deres Værdighed i Forudtilværelsen. Frelsningsplanen blev ogsaa fremlagt der, og alle Aanderne fik deres Handlefrihed. Lucifer gjorde Oprør, og mange fulgte ham og blev nedstyrtet og blev Djævelen og hans Engle.

Abraham fik ogsaa Undervisning i den astronomiske Videnskab og ved Hjælp af Urim og Thummim saa han Stjernerne og lærte om deres Dage og Aar i deres Omdrejninger. Meget af det vi faar gennem Abrahams Bog daterer sig fra før den moderne Videnskabs Opdagelser med Hensyn til Stjernehimlen. Abraham fik ogsaa en Beretning, som var skrevet før Syndfloden indeholdende Evangeliets Principper. I denne Beretning sagde han:

»Men Fædrenes, nemlig Patriarkernes, Optegnelser angaaende Præstedømmets Rettigheder bevarede Herren min Gud i mine egne Hænder; derfor har jeg indtil denne Dag været i Besiddelse af Kundskab om Skabelsens Begyndelse og tillige om Planeterne og Stjernerne, saaledes som disse Ting var blevet aabenbaret til Fædrene.«

Af dette lærer vi, at Herren gav de fordums Profeter Kundskab om denne Jord, dens Skabelse, Planeterne og Stjernerne og deres indbyrdes Forhold, hvilken Kundskab senere gik tabt paa Grund af Overtrædelse. I Dag staar de Sidste Dages Hellige i den ejendommelige Stilling som det eneste Folk, som har modtaget denne vigtige Kundskab om de gamle og deres Lærdomme.

Dansk Missionærforening.

Ved Begyndelsen af det nye Aar ønsker vi, der er ansvarlig for »Dansk Missionærforening«, at takke vore Medlemmer, Medarbejdere og Bidragydere til »Missionærfondet« for al den Støtte, som er blevet vist os i vort Arbejde i det svundne Aar.

Kære Brødre og Søstre, forstaa at jer Støtte i dette Arbejde har opmuntret os til at sætte nye Opgaver og Maal at stræbe efter, og det glæder sikkert jer — som os — at vide, at vi er med til at faa Evangeliets herlige Budskab forkyndt til mange Sjæle, og at vi dermed er behjælpelige med at bringe Sjæle til Gud.

Vi gaar det nye Aar i Møde i Tillid til, at I stadig vil støtte os i vort Arbejde. Vi venter i Aaret 1938 at holde 2 danske Missionærer i Missionen, men uden at vi »løfter i Flok« vil denne Byrde blive os for tung.

Med Ønsket om et velsignelsesrigt 1938 takker vi for Aaret, der svandt.

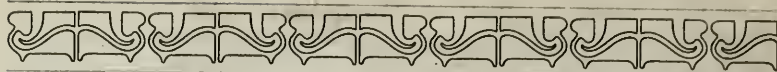
For »Dansk Missionærforening«:

Carlos Andersen, Sekretær & Kasserer.

William Ørum Pedersen, Præsident.

Kirkelige Nyheder fra hele Verden.

SØSTER Lucy Emily Woodruff Smith, Apostel George Albert Smiths Hustru, døde i sit Hjem i Salt Lake City den 6. November 1937. Søster Smith vil huskes af mange Medlemmer og Venner i Den europæiske Mission, da hun stod i Spidsen for de kvindelige Organisationer i Aarene 1919—21, da Ældste Smith præsiderede over Den britiske og europæiske Mission.

Tankelivets Vigtighed.

Tankerne, lysklare, vidner om Livet,
Vidner om Gud, som har Gaverne givet;
Bringer Forstaaelses Klarhed til Sindet;
Blind er kun den, som er aandelig blindet!

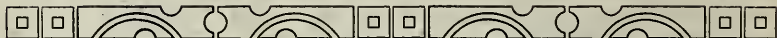
Tankerne — lysende — giver os Glæde;
Rækker til Gud, naar vi sørgende græde:
Bønnen naar frem til vor himmelske Fader,
Trøstet vi bliver, og intet os skader. —

Tankerne — lysklare, afspejler Aanden,
Leder til Storværker, udført ved Haanden;
Viser, hvorledes vor Gerning skal gøres,
Fører til Storværk, saa Hjerterne røres.

Tankelys skinner for alle som søger
Aandslivets Skatte og Lærdom fra Bøger,
Kundskab om Gud og om Evighedslivet,
Evighedsgaver, ved Kristus os givet.

Niels F. Green.

Olaf Mortensens Bogtrykkeri Blaagaardsg. 36 D